

Gavin Bell

138 MAINST

Vertaald door
Angela Knotter

Ambo|Anthos
Amsterdam

Zondag

I

138 MAIN STREET

PEMBURY VILLAGE, LONG ISLAND, NEW YORK

‘Ik weet het niet,’ zei Mrs Dasch toen het gesprek ten einde liep. Ze hield een hand boven haar ogen tegen het felle licht van de ochtendzon en tuurde naar de grote erker op de bovenverdieping van het huis. Haar duur uitzierende nagels glinsterden in de zonnestralen terwijl ze haar gedachten onder woorden probeerde te brengen. Na enig nadenken kwam ze met zo ongeveer precies de uitspraak die FBI-agent Ben Walker had verwacht.

‘Dit soort dingen gebeurt hier gewoon niet.’

Megan Dasch was de buurvrouw van nummer 151, het huis schuin aan de overkant. Ze was begin veertig, slank en blond. Op de een of andere manier wist ze er zelfs in een paarse velours joggingbroek nog elegant uit te zien. Met haar linkerhand trok ze afwezig aan de riem van haar Engelse dwergkees, die duidelijk niet blij was met deze verstoring van de normale gang van zaken en zijn weg over de brede stoep wilde vervolgen.

Walker vroeg zich af wat Mrs Dasch zou zeggen als hij haar vertelde dat hij die woorden de afgelopen twintig jaar op elke plek waar een gewelddadig misdrijf had plaatsgevonden wel een keer had gehoord. In plaats daarvan besloot hij het over de geruststellende boeg te gooien.

‘Ik weet het, *ma’am*. Je verwacht het gewoon niet in zo’n fijne buurt. Maar ik kan u verzekeren dat we er alles aan gaan doen de dader te pakken.’

Mensen zeiden dingen als ‘je verwacht het hier niet’ omdat ze de bevestiging wilden dat de man met de politiepenning zou zorgen dat

het goed kwam, dat het voor hem dagelijkse kost was en dat hij het wel zou regelen. Walker zat pas anderhalf uur op de zaak, maar hij was er vrij zeker van dat dit géén dagelijkse kost was.

Zonder op het scherm van zijn telefoon te kijken beëindigde hij de opname en liet het toestel in zijn zak glijden. Hij bedankte Mrs Dasch voor haar verklaring dat ze zich niet herinnerde drie avonden geleden iets verdachts te hebben gezien of gehoord, en keek haar na toen ze samen met haar dwergkees op een ontspannen sukkeldrafje verder liep door de brede, met bomen omzoomde straat. Het hondje kefte afkeurend naar haar en ze mompelde een verontschuldiging.

Hoewel het amper acht uur 's ochtends was, verspreidde de zon al een aangename warmte. De strakblauwe hemel kon zo in een reisbrochure en de esdoorns, die dik in het blad zaten, zorgden ervoor dat je de drukke weg nauwelijks hoorde. Je kon je makkelijk in een platte-landsstadje wanen, kilometers van alles vandaan, in plaats van in een van de dichtstbevolkte gebieden van Amerika. Je verwachtte inderdaad niet dat zo iets hier zou gebeuren.

Walker draaide zich weer om naar het huis. Aangezien de politie van Pembury niet had weten te ontdekken hoe de smeedijzeren poort open kon blijven staan, hadden ze er een zaagbok tegenaan gezet, zodat hij niet meer dichtviel. De poort was tweeënhalve meter hoog en aan de bovenkant afgewerkt met stijlvolle scherpe punten. Hij straalde kracht, veiligheid en exclusiviteit uit. Daar hadden de bewoners van het huis bar weinig aan gehad.

Aan de andere kant van de poort stond Pierson. De lange, breedgebouwde rechercheur had zijn duimen achter de riemlusjes van zijn broek gehaakt. Het ontging Walker niet dat hij inmiddels de bovenste knoopjes van zijn overhemd had dichtgemaakt en zijn blauwe das had rechtgetrokken. Zodra hij Walker zag aankomen, verscheen er een schaapachtige uitdrukking op zijn gezicht.

‘Zeg Special Agent Walker, ik wilde mijn excuses aanbieden voor de valse start die we misschien hebben gemaakt.’

Valse start was nog zacht uitgedrukt. Toen Walker was gearriveerd had Pierson hem op niet mis te verstane wijze duidelijk gemaakt dat ze hier goed in hun werk waren en geen hulp van buitenaf nodig hadden. De aanhalingstekens om ‘hulp’ waren bijna hoorbaar geweest.

Maar misschien was Walker niet helemaal eerlijk. Misschien had een deel van de spanning ook bij hém gezeten. Hij vond het vreselijk bij een zaak aan te komen wanneer de lijken al koud waren, wanneer het belangrijkste onderzoekswerk al was begonnen en de eerste theorieën al waren geformuleerd. Vooral als de zaak deel leek uit te maken van een groter geheel waarvan de mensen die het eerst ter plaatse waren geen weet hadden kunnen hebben.

Hoe het ook zij, Pierson was als een blad aan een boom omgedraaid. De reden van deze verandering was niet moeilijk te raden: met zijn scherpe politie-instinct zag hij vast de krantenkoppen, televisiecamera's en misschien zelfs een podcast of een contract voor een boek al voor zich.

'Geen probleem, rechercheur,' bromde Walker zonder zijn pas in te houden.

Glimlachend deed Pierson een stap naar voren, zodat hij Walker de weg versperde en hem geen andere keus liet dan blijven staan of de rechercheur omverlopen. Niet bepaald van harte koos Walker voor de eerste optie.

'Zeg maar Steve. Als we gaan samenwerken, kunnen we dat formele gedoe wel achterwege laten, toch?'

'Steve,' herhaalde Walker. Hij probeerde het niet al te ongemakkelijk te laten klinken. 'Oké.'

'Ik wil met alle plezier met je doornemen wat we tot nu toe hebben. Om precies te zijn –'

Walker stak zijn hand op om hem te onderbreken. Dat hij tijd zou moeten doorbrengen met rechercheur Steve zag hij als een noodzakelijk kwaad, maar voordat hij zich daaraan blootstelde, wilde hij nog een keer door het huis lopen. 'Goed om te weten. Dat stel ik op prijs.' Hij gebaarde naar het huis. 'Ik kom zo bij je terug, oké?'

Pierson opende zijn mond al om tegen te sputteren, maar bedacht zich toen blijkbare. 'Begrepen. Neem de tijd, agent Walker. Of zal ik Ben zeggen?'

'Walker is prima.' Met snelle passen liep Walker de halfronde oprijlaan af. Hij passeerde de plaats op het gazon waar de vriendin van de zoon aan haar einde was gekomen, aangegeven met een rood vlaggetje. Op het gras was een donkere vlek zichtbaar. Een meter of twintig

van het huis vandaan bleef hij staan om nogmaals op te kijken naar de erker van de grootste slaapkamer. Daar was de moordpartij begonnen.

Dat het een flink huis was, sprak voor zich. In Pembury Village stonden geen kleine huizen. Het gebouw had alle ruimte in de besloten tuin van zo'n vierduizend vierkante meter. De muren van het huis waren bedekt met witgeschilderd hout dat glansde in de ochtendzon, behalve dan daar waar klimop zich omhoogslingerde naar de roodbruine dakpannen. De voordeur ging schuil onder een afdak en een paar treden leidden ernaartoe. Boven de voordeur bevond zich een glas-in-loodraam in de vorm van een regenboog met in het midden het huisnummer 138, verweven met gestileerde rozen.

138 Main Street.

Dat was de reden dat de FBI hier was: iets soortgelijks had zich ook al op twee andere plaatsen voorgedaan.

Twee andere moordlocaties, duizenden kilometers hiervandaan. Andere staten, andere slachtofferprofielen, andere doodsoorzaken. En totaal andere huizen: een bescheiden bungalow en een krot dat tientallen jaren geleden al met de grond gelijk zou zijn gemaakt als de grond waarop het stond iets waard zou zijn geweest. De drie adressen hadden niet méér van elkaar kunnen verschillen. Maar ze waren hetzelfde.

'Agent Walker!'

Toen Walker zich omdraaide, zag hij een van de agenten van de plaatselijke politie de oprijlaan af komen rennen. Ze hield een telefoon voor zich uitgestoken als het stokje van een estafetteloper.

'Ze proberen u te bereiken.'

Walker pakte zijn eigen telefoon en zag dat hij twee oproepen had gemist tijdens de opname van het gesprek met Mrs Dasch. Vanuit zijn ooghoek registreerde hij dat rechercheur Pierson als door een magneet aangetrokken naar hen toe kwam.

De politieagente wachtte Walkers vraag wat er voor nieuws was niet af. 'Er is er weer een.'

De warme zonnestralen konden niet voorkomen dat Walker het even ijskoud kreeg. 'Waar?'

'Illinois. Een stadje dat Granton heet, vlak bij Peoria. 138 Main Street.'

2

138 MAIN STREET GRANTON, ILLINOIS

Normaal gesproken was het op zondagochtend heel rustig in Main Street. Eigenlijk was het er tegenwoordig op geen enkele ochtend echt druk.

De zaken die nog in bedrijf waren, zoals de Dollar General en de bakker en café Penny's, gingen allemaal ergens tussen zes en negen open en konden de vaste klanten die zich met tussenpozen meldden met gemak aan. Bij de benzinepomp kon je vierentwintig uur per dag terecht, dus daar hoefden nooit deuren of rolluiken te worden geopend – niet dat de benzinepomp rolluiken h d.

Agent Zoe Hill stond naast haar auto, met haar blik gericht op de groepjes mensen die zich op de brede trottoirs en veranda's van Main Street hadden verzameld en die op hun beurt nieuwsgierig in h  r richting keken. Het was een vreemde gewaarwording om zo vroeg op de zondagochtend al zoveel drukte op straat te zien. Maar ja, iets ongevoons bracht mensen nu eenmaal op de been, en moord was in Granton nog iets ongewoons.

Ze keerde de omstanders, die vooralsnog op gepaste afstand bleven, de rug toe en liep naar haar partner, die met de jogger stond te praten.

Die jogger was een witte man van achter in de dertig, in een lichtgrijze korte broek, een donkergrijs T-shirt en fluorescerend oranje Brooks-sneakers om de boel een beetje op te fleuren. Op de rand van zijn rechterschoen zat een donkerrode veeg. Hij hield zijn telefoon in zijn linkerhand geklemd en om zijn nek bungelden oordopjes. Het

deed Zoe denken aan een stethoscoop. Alleen ontbrak het de man aan de onverstoorbare kalmte van een dokter. Toen Zoe tien was, was ze met haar ouders naar Magic Mountain in Californië geweest, waar ze haar moeder had gesmeekt samen met haar in de Viper te gaan. De jogger zag nog bleker dan haar moeder na dat ritje.

Dave Yelich, Zoe's partner, gaf de jogger een klopje op zijn schouder en gebaarde naar zijn voeten. Zoe was nog te ver weg om hem te kunnen verstaan, maar ze las van zijn lippen wat hij zei: hier blijven. De jogger knikte afwezig. Yelich draaide zich om en liep naar Zoe. In plaats van het keurige flagstonespad nam hij de kortste weg over het gras.

'En?' vroeg Zoe zodra hij dichtbij genoeg was om zonder stemverheffing te kunnen praten. Tegelijkertijd hield ze een oogje op de jogger, die zenuwachtig heen en weer wiebelde, maar niet van de plek kwam waar Yelich hem had achtergelaten.

Yelich bleef staan en wierp voordat hij iets zei een snelle blik op het nieuwsgierige publiek. Hij was vijfenveertig, maar met zijn grijze haar en verweerde gezicht leek hij minstens tien jaar ouder. Zijn waterige blauwe ogen richtten zich weer op Zoe. 'Hij rende om even over zeven langs het huis. Zag dat de deur op een kier stond en wilde hem dichtdoen.'

'Als een goede buur,' zei Zoe.

'Toen hij glasscherven zag liggen vreesde hij dat er een ongeluk was gebeurd. Dus ging hij naar binnen en boven vond hij het lijk.'

'Hij is volkomen van de kaart,' constateerde Zoe.

Yelich keek even naar hem. Daarna haalde hij een pakje nicotinekauwgom uit zijn zak en stopte een stuk in zijn mond. 'Yep.'

'Is het heel erg?'

'Ik heb wel erger gezien.' Yelich deed zijn pet af, krabde even aan zijn hoofd en zette zijn pet weer op. 'Jij kunt wel buiten blijven als je wilt, ik moet weer naar binnen.'

'Ik ga mee.'

Na een korte aarzeling zei Yelich: 'Dat hoeft niet. Het zal wel even duren voordat de lijkschouwer er is.'

Dat was nog heel voorzichtig uitgedrukt, wist Zoe. Al meer dan tien jaar stapelden de bezuinigingen zich op. Er was nog maar één lijk-

schouwer voor heel Blackwell County.

Hoe ongewoon een moord ook was voor Granton, er zouden de afgelopen nacht vast nog andere in hun eentje overleden of misschien zelfs vermoorde personen in de County zijn aangetroffen, dus Yelich en zij zouden op hun beurt moeten wachten. Het zou zomaar kunnen dat ze de dader al hadden gevonden voordat de lijkschouwer het dode lichaam kon laten weghalen. Zo groot was Granton niet, en zoveel mensen die tot dodelijk geweld in staat waren kwam je er niet tegen. Zoe zette ze in gedachten op een rijtje en ze wist dat Yelich datzelfde rijtje in zijn hoofd zou hebben.

‘Laten we naar binnen gaan,’ zei Zoe en ze wachtte het protest van Yelich niet af.

Het huis was niet overdreven groot en was traditioneel ingedeeld, zoals alle andere huizen in de straat en de meeste huizen in het stadje. Het zag eruit als een huis op een kindertekening: twee verdiepingen met een puntdak en een gevelbeplating van geverfd hout. De ramen van de begane grond en de eerste verdieping waren symmetrisch aan weerszijden van de deur geplaatst. Nadat Zoe snel een paar wegwerphandschoenen en -schoenhoesjes had aangetrokken, zodat ze de plaats delict niet zou besmetten, nam ze de drie treden naar de overdekte veranda. Die was driehoekig en spiegelde zo de grotere driehoek van het dak. Er was een hordeur, die openstond, en een voordeur, die ook openstond. Het huisnummer, 138, was in koperen cijfers op de deur geschroefd. In de hal lag grijze vloerbedekking. Ze zag de glasscherven waarover de jogger het had gehad. Er was een spiegel kapotgeslagen.

Met Yelich op haar hielen ging ze naar binnen en de trap op. Ze kon de dood al ruiken.

Er waren op z’n minst een paar uur verstreken. Het was een warme nacht geweest en de dag zou al snel nog een stuk warmer worden. Ze hoopte vurig dat de lijkschouwer een beetje haast zou maken. Half en half had ze verwacht dat ze enigszins beschroomd zou zijn bij wat ze te zien zou krijgen, maar het enige wat ze voelde was kalme afstandelijkheid. Ze zouden degene die dit had gedaan vinden en zorgen dat hij het niet nog een keer kon doen.

Dit was haar eerste moordzaak, maar niet haar eerste lijk. In de drie

jaar dat ze bij de politie werkte, was ze getuige geweest van de nasleep van vier zelfmoorden, twee onopzettelijke overdoses en een dodelijk auto-ongeluk. Uit het doodsbleke gezicht van de jogger en de waarschuwing van Yelich maakte ze op dat dit van een andere orde was.

Ze was bovenaan de trap aangekomen. De overloop had een plankenvloer die jaren geleden gelakt was, maar er nu versleten en gebutst uitzag.

‘Slaapkamer, rechts van je,’ zei Yelich.

Die aanwijzing had Zoe niet nodig. Haar neus wees haar de weg. Ze viste een mondkapje uit haar zak en deed het voor haar gezicht. Het raam van de slaapkamer keek uit op straat. De felle stralen van de ochtendzon die door de jaloezieën heen prikten, beschenen een gruwelijk tafereel.

Het slachtoffer was in bed vermoord. Hij droeg een donkere pyjamabroek. Vermoedelijk blauw of zwart, maar dat was niet meer te zien doordat hij doordrenkt was met rood. Een witte man, waarschijnlijk ergens in de zestig. Zijn naakte bovenlijf was glibberig van het bloed. Zoe kon de donkerder strepen van de steekwonden onderscheiden. Zijn ogen waren open en staarden naar het plafond. Er was zoveel bloed dat het beddengoed nagenoeg helemaal rood was gekleurd. Alleen aan de randen waren nog wat stukjes beige zichtbaar.

‘Ken je hem?’ vroeg Zoe toen ze Yelich vanuit haar ooghoeken in de deuropening zag opduiken.

Yelich schudde zijn hoofd. ‘Niet echt. Ik ben hem weleens tegengekomen. Hij heet Archibald Bowman. Werkt in de fabriek. Werkte.’

‘Dit had ik niet verwacht,’ zei Zoe.

Yelich liep de kamer in. ‘Ik ook niet. Toen we dat telefoontje kregen, nam ik aan dat het om een vorm van huiselijk geweld ging.’

‘Dat is dit duidelijk niet.’

Hij keek op zijn telefoon. ‘Hij is een veteraan.’

Zoe draaide zich naar hem om. ‘O ja?’

Hij knikte. ‘Golffoorlog. De eerste.’

Terwijl Zoe om het bed heen liep, meed ze zorgvuldig de plekken waar het bloed op het kleed en op de vloer terecht was gekomen. Niet dat dat heel moeilijk was. De lakens en het matras hadden het grootste deel al opgezogen.

Ze bestudeerde zijn handen, die met de handpalmen naar boven aan weerszijden van zijn lichaam lagen. ‘Zo te zien zijn er geen verdedigingswonden.’

‘Hoogstwaarschijnlijk was hij al dood voordat hij kon reageren,’ zei Yelich.

Zoe huiverde bij de gedachte dat je wakker werd en een moordenaar naast je bed zag staan. ‘Daar lijkt het wel op.’ Ze liep verder om het bed heen en stond toen abrupt stil.

Ze hoorde Yelich iets zeggen, maar ze luisterde niet. Iets had haar aandacht getrokken. Naast het bed stond een nachtkastje met een lamp erop. De lamp was omgegooid, vermoedelijk door de moordenaar, en het nachtkastje zat onder het bloed, dat in inmiddels gestolde druppels naar beneden was gelopen. Maar er was nog iets.

‘Wat is er?’ vroeg Yelich.

Op het deurtje van het nachtkastje stond een tekening: iets wat daar met opzet op was aangebracht te midden van het Jackson Pollock-geweld.

Eerst dacht Zoe dat het een cirkel was. Een centimeter of vijftien in doorsnee met een kleiner gat in het midden, als bij een donut. Voorzichtig – om te voorkomen dat ze haar evenwicht verloor en het beddengoed zou vastgrijpen – liet ze zich op haar hurken zakken om het beter te kunnen bekijken. Van dichtbij realiseerde ze zich dat het geen cirkel was. Aan de onderkant liep de gebogen lijn uit in een punt. Het had iets weg van een traan op zijn kop en leek een soort stempel in zwarte inkt.

‘Wat is dat?’ vroeg ze.

Yelich liep om het bed heen om een blik op het teken te werpen. ‘Al sla je me dood. Maar het was er al voordat dit gebeurde, het bloed zit erbovenop.’

Dat had Zoe eerst ook gedacht, maar ze was tot een ander inzicht gekomen. ‘Nee, dat is niet zo. Kijk maar.’ Met haar vinger zorgvuldig een paar centimeter boven de lijn wees ze op een stuk van de tekening – wat die ook mocht voorstellen. Er was inderdaad een druppel bloed overheen gelopen, maar ze kon zien dat er ook spetters ónder zaten.

Yelich kwam dichterbij, zijn voorhoofd gefronst. ‘Hm,’ was zijn conclusie.

Zoe kwam overeind en richtte haar blik weer op het lijk. 'Hij is veelvuldig gestoken. Het bloed zit overal. Er is wat van op het nachtkastje terechtgekomen, dat later naar beneden is gedrupt. Maar voordat dat gebeurde heeft iemand dit teken hier aangebracht, over de eerste spetters heen. Dat betekent dat de moordenaar het hier heeft achtergelaten.'

Ook Yelich ging weer rechtop staan en hij krabde aan zijn achterhoofd. 'Ik weet het niet. Volgens mij maak je het ingewikkelder dan het is. Misschien zitten er spetters onder de tekening en misschien ook niet. We zijn geen van beiden deskundig op het gebied van bloedspoorpatronen. Als er een analist is geweest – over een maand of drie of zo – zullen we het wel horen, maar op dit moment denk ik dat we te maken hebben met een uit de hand gelopen woningoverval.'

'Dat denk ik niet,' zei Zoe. 'Iemand heeft ingebroken, is naar boven gelopen en heeft Bowman gedood. Hij was het doelwit. Ik weet niet wie dit heeft gedaan, ik weet niet waarom hij het heeft gedaan, maar iemand is dit huis binnengedrongen met één doel: een moord plegen.'

Yelich haalde zijn schouders op. 'Misschien heb je gelijk.' Hij gebaarde naar de dode. Het slachtoffer zag er ouder uit dan hij was. De adertjes rond zijn neus waren goed zichtbaar. 'Mr Bowman ziet eruit als een drinker. Het was zaterdagavond, dus het is goed mogelijk dat hij in de Hold zat. Een paar drankjes, een ruzie... iets wat hij mee naar huis heeft genomen.'

'Ik heb een hoop rotzooi gezien in de Hold,' zei Zoe.

'Ik nog veel meer.'

'Precies. Ooit zoiets gezien?'

Nadat Yelich daar even over had nagedacht moest hij toegeven: 'Niet echt.'

'We moeten de dader vinden. Ik denk dat dit niet zijn eerste keer is, en ook niet zijn laatste.'

'Oké,' zei Yelich. Dat waardeerde Zoe in hem. Hij zou altijd tegen-sputteren, deinsde er ook niet voor terug met zijn vele dienstjaren te schermen, maar wanneer zij met een goed argument kwam, bond hij in. 'Ik ga bellen om te kijken of er haast gezet kan worden achter die lijkschouwer. Met een beetje pech is hij onderweg naar Chicago en zal een van ons hier op de boel moeten passen tot hij er is.'

Zoe slaakte een zucht. Ze wist wel wie van hen dat zou zijn. Ze zou veel liever op onderzoek uitgaan in de bar. In tegenstelling tot haar partner wilde ze daar niet naartoe om vast te stellen dat dronken wrok het motief was; dat wilde ze juist uitsluiten. Het klopte gewoon niet, niet met dat merkteken of wat het ook was. Waaraan deed dat haar toch denken?

Het geluid van Yelichs telefoon onderbrak haar gedachtegang.

‘Wie is dat?’ vroeg Zoe, terwijl hij de telefoon uit zijn zak viste.

Hij keek naar het scherm, maar aan zijn gezicht te zien was het een onbekende beller. ‘Geen idee.’ Hij nam op, draaide zich om om uit het raam te kijken en zei zijn naam. Zoe volgde zijn blik en zag dat de nieuwsgierigen waren opgerukt tot aan het huis. Vervolgens richtte ze haar aandacht weer op het nachtkastje dat onder het bloed zat en op de cirkel die geen cirkel was. En plotseling wist ze wat het symbool was. Toen ze zich omdraaide om dat aan Yelich te vertellen zag ze de uitdrukking op zijn gezicht. Wat er aan de andere kant van de lijn ook werd gezegd, haar partner was duidelijk in verwarring gebracht.

‘Zeg dat nog eens?’ Hij luisterde. Zoe liep naar hem toe en probeerde de persoon aan de andere kant te verstaan. Het was iemand die snel praatte. Ze ving iets op dat klonk als FBI.

‘Oké.’ Yelich richtte zijn blik weer op Zoe, zonder haar echt te zien. ‘Oké,’ zei hij nogmaals. ‘Ja. Wij wachten hier.’ Hij verbrak de verbinding, stopte de telefoon in zijn zak en staarde toen naar het lichaam alsof hij het voor het eerst zag.

‘En?’ vroeg Zoe.

‘De FBI neemt het over.’

Zoe kneep haar ogen een stukje dicht. ‘De FBI?’

Yelich had nog steeds die afwezige blik. Die verplaatste hij nu weer naar het raam dat uitkeek op Main Street. Zoe zag dat de groepjes nieuwsgierigen nog dichterbij waren gekomen; er stonden zelfs al een paar mensen in de tuin, op het gazon.

‘Je had gelijk, Zoe. Dit was niet de eerste keer dat de moordenaar dit deed. Hij heeft de afgelopen weken al drie keer hetzelfde gedaan.’

Zoe begreep het nog niet helemaal. Dat dit het werk van een seriemoordenaar kon zijn verbaasde haar niet echt, al waren er in de buurt geen soortgelijke misdrijven gemeld. Maar hoe kon de FBI deze moord

al zo snel aan andere hebben gelinkt? Yelich en zij hadden amper de tijd gehad de plaats delict te onderzoeken, laat staan bewijsmateriaal te vinden.

‘Hoe bedoel je? Dezelfde modus operandi? Hetzelfde type slachtoffer?’ Terwijl ze het zei, besepte ze al dat dat ook nergens op sloeg. Ze hadden nog helemaal geen verslag opgemaakt.

‘Hetzelfde adres,’ zei Yelich.

Heel even dacht Zoe dat hij bedoelde dat er in dit huis nog meer moorden waren gepleegd – moorden die op de een of andere manier aan hun aandacht waren ontsnapt in een stadje van vijftienduizend inwoners waar sinds 2002 geen moord of doodslag meer had plaatsgevonden. Maar toen Yelich verderging, begreep ze het.

‘Iemand heeft al vier keer toegeslagen op 138 Main Street. Mississippi, Colorado, Long Island. En nu hier.’

3

138 MAIN STREET

CHARLESTOWN, MASSACHUSETTS

Er maalde van alles door het hoofd van Cally Principal toen ze de laatste bocht van het pad om het park heen nam en een sprint inzette voor de laatste driehonderd meter van haar hardloopronkje. Dit stuk, waar het na anderhalve kilometer door heuvelachtig terrein weer vlak werd, vond ze bijna leuk. Bijna. Cally was zo iemand die meer genoot van het feit dat ze h d hardgelopen dan van het hardlopen zelf. Vanmiddag was ze zich nauwelijks bewust geweest van het geploeter door de heuvels en dus gaf het ook minder voldoening dat achter zich te laten.

Het was al drie volle dagen geleden dat ze iets van Melissa had gehoord. Twee nzeventig uur sinds het telefoongesprek met haar zus donderdagmiddag. Daarna had ze amper nog een oog dichtgedaan.

Het laatste wat Melissa had gezegd voordat ze de verbinding had verbroken bleef door Cally's hoofd spoken: 'Ik denk gewoon dat jullie allemaal beter af zijn zonder mij.'

Sindsdien stond Melissa's telefoon uit. Cally was de afgelopen drie dagen zo veel mogelijk thuisgebleven, bang dat ze er niet zou zijn als Melissa ineens voor de deur stond. Als ze al ergens zou opduiken, zou het bij Cally's appartement zijn.

De politieman die ze vrijdag had gesproken was best aardig geweest, maar ze had het gevoel gekregen dat hij dit soort verhalen minstens twee keer per week hoorde. 'Zo te zien heeft ze het van tijd tot tijd nogal moeilijk,' had hij gezegd, nadat hij Melissa in het systeem had opgezocht en was gestuit op de lange reeks arrestaties wegens overtredingen en misdrijven die terugging tot haar tienerjaren. 'Je

kunt niets forceren. Mensen als uw zus kun je soms het best maar een beetje ruimte geven.'

Cally had tegengesputterd dat Melissa deze keer anders had geklonken. Dat ze had gezegd dat ze allemaal beter af zouden zijn zonder haar. Klonk dat niet als iemand die overwoog...? Ze wilde het woord niet eens uitspreken.

De agent had geluisterd en vervolgens gevraagd: 'Iets dergelijks heeft ze nooit eerder gezegd?'

En op dat moment had Cally geweten dat ze schaakmat was gezet: dat soort shit had Melissa immers al zo vaak uitgekraamd. Maar hoe kon ze duidelijk maken dat het deze keer anders had gevoeld?

Het was ook niet de eerste keer dat Melissa een tijdje van de radar was verdwenen. Haar record stond op een maand, dus om die twee-enzeventig uur zou Cally zich nog niet zoveel zorgen moeten maken. Toen ze na die maand uiteindelijk weer bij Cally's appartement was opgedoken, bleek ze bij een kerel in Andover te hebben gezeten. Het was geen moment bij haar opgekomen even te laten weten dat ze oké was. De batterij van haar telefoon was leeg geraakt en ze had geen kans gezien die op te laden, en nou ja, ze wist toch dat Cally er hier altijd voor haar was? 'Je bent mijn rots in de branding, Cally.' Die verklaring – ongetwijfeld opgepikt uit een of andere film – had licht spottend geklonken. 'Ik weet dat ik altijd bij jou terecht kan.'

Destijds had Cally Melissa wel kunnen slaan, maar donderdagavond zou ze er ik-weet-niet-wat voor over hebben gehad om weer zo'n suf cliché van haar te moeten aanhoren, in plaats van de gekwelde kreet die aan de andere kant van de lijn had geklonken. Wat het deze keer was, wist Cally niet. Oxy, waarschijnlijk. Of misschien gewoon de zoveelste op brute wijze verbroken relatie. Wat het ook was, het ging niet goed met Melissa.

En dus was Cally thuisgebleven. Wachtend tot Melissa weer boven water zou komen en ze een pot sterke koffie voor haar kon zetten, haar lekker kon instoppen op de bank en haar uit welke penarie dan ook kon helpen. Op kantoor vonden ze het prima dat ze thuiswerkte. Ze had ook geen belangrijke afspraken deze week. Niet dat ze heel veel werk gedaan had gekregen; ze had met name door lokale nieuwssites zitten scrollen op zoek naar alarmerende berichten. Ze hield zichzelf

voor dat ze er een te groot drama van maakte, precies zoals de vriendelijke maar niet erg behulpzame agent had gesuggereerd. Als de politie iemand dood aantrof, spraken ze eerst met de naasten voordat het in de media kwam, toch? Als ze de dode konden identificeren tenminste... Melissa was niet de meest georganiseerde persoon. Ze zou zomaar zonder portemonnee of ID de deur uit kunnen gaan. Wat nu als ze door een bus was aangereden of zoiets en niet geïdentificeerd kon worden?

Af en toe had Cally haar huis wel kort verlaten om boodschappen te doen en één keer voor een bezoekje aan de bank, maar ze dacht dat dat wel oké was. Melissa zou ongetwijfeld een tijdje voor de deur blijven hangen. Haar hardlooprondje van die middag had maar een halfuur geduurd, maar toch was ze een tikje ongerust toen ze in de buurt van haar huis kwam.

Zodra ze de hoek naar haar straat omsloeg, ging ze over op een wandelpas. Aan weerszijden van de straat stonden appartementengebouwen van vier of vijf verdiepingen. Hoewel ze hier al meer dan acht jaar woonde, prees ze zich nog steeds gelukkig met een huis in Charlestown: de architectuur, de geschiedenis overal om haar heen, de volwassen bomen die voor aangename schaduw op het trottoir zorgden. Maar vandaag had ze maar weinig belangstelling voor haar mooie leefomgeving.

Haar gebouw was een stukje verderop in de straat. Cally zag dat de knalgroene post-it met de boodschap dat ze snel terug zou zijn nog op de deur hing. De enige andere persoon op straat was een man die op de stoep recht tegenover haar gebouw stond. Zijn blik was gericht op de verdieping waar haar appartement zich bevond. Het leek alsof hij op iemand stond te wachten. Zou Melissa hem misschien hebben gestuurd om om geld te vragen? Toen Cally hem beter bekeek, besloot ze dat dat ijdele hoop was. Zijn kleren en schoenen waren schoon – niet bepaald het type waarmee Melissa zich gewoonlijk inliet. Hij had een honkbalpet op en droeg een bruin jasje met een logo op de schouder dat ze niet kon thuisbrengen. Een bezorger of een onderhoudsmonteur.

De man draaide zich om toen ze dichterbij kwam. De bovenste helft van zijn gezicht ging schuil onder de klep van zijn pet. Hij boog zijn hoofd en bracht een vinger naar die klep op het moment dat Cally hem

passeerde. Ze glimlachte en dacht even dat hij haar de weg zou gaan vragen, maar hij draaide zich weer om en richtte zijn aandacht op het gebouw aan de overkant van de straat.

Ze liep de stenen treden naar de voordeur op. Uit de achterzak van haar korte broek viste ze de sleutel van haar veilige thuishaven: 138 Main Street.

ISBN 978 90 263 6896 7

ISBN 978 90 263 6897 4 (e-book)

© 2026 Gavin Bell

© 2026 Nederlandse vertaling Ambo|Anthos uitgevers,

Amsterdam en Angela Knotter

Alle rechten voorbehouden. Tekst- en datamining zijn niet toegestaan

Oorspronkelijke titel *138 Main*

Oorspronkelijke uitgever Simon & Schuster

Omslagontwerp Buro Blikgoed, op basis van het ontwerp van Lewis Csizmazia

Omslagillustratie © Shutterstock

Foto auteur © Laura Morrison

Ambo|Anthos uitgevers vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Verspreiding voor België:

Veen Bosch & Keuning uitgevers nv, Antwerpen